

Naději vidím paradoxně v hlouposti

blog.tomanek.com/2022/11/nadeji-vidim-paradoxne-v-hlouposti

19. listopadu 2022

Racionalita, argumenty a zdravý selský rozum jsou už více jak dva roky vulgárními nadávkami a vládu nad mozky valné většiny obyvatel (nejen) naší země přebrala propaganda a sektářské náboženství.

Nejprve to byla slepá víra v nesmyslná opatření, pak v nebezpečnou a nevyzkoušenou vakcínu a nyní dokonce paradoxně v „nelepší porevoluční vládu“, Zelenou Evropu a bezpodmínečnou lásku k jedné zahraniční zemi, která je ale dlouhodobě jednou z nezkorumpovanějších zemí v Evropě a my tam přesto s klidným svědomím dodáváme zbraně, o kterých ani nevíme, kde končí. Sotva jsme se vymanili z povinné lásky k jednomu slovanskému národu, už je tu láska jiná a snad ještě silnější a opět na státních budovách o výročích povinně vlají vlajky dvě.

Otázky „PROČ?“ „JAK?“ „SKUTEČNĚ?“ jsou dávno zakázané a místo hledání odpovědí na tyto otázky se dokola vrací pouze nadávky a dehonestace.

Novináři – pokud tu nějakí zbyli – mlčí a neptají se, dávno nejdou politikům po krku, ale servilně jim slouží hůře, než si kdy dovolilo i Rudé právo a šíří pouze jednu povolenou propagandu.

REKLAMA

„Od reakčních živelů si zemi rozvracet nedáme!“

System, na kterém je postavena naše civilizace je velice robustní a vlastně dokáže dokonale fungovat dlouhou dobu i bez jakékoli vlády, nebo jiného řízení, ale i on má nějaké limity. A pokud se tyto limity dlouhodobě pokoušejí a napínají do maxima, tak to zkrátka jednoho dne ten systém nevydrží.

Je to jako se složitým strojem, o kterém už ani nikdo neví jak přesně funguje – a vy z něho vytahujete desítky a stovky malých koleček a ten systém stále funguje. Ale jedno kolečko bude to poslední a pak se celý náš systém zastaví...

A naděje?

Naději vidím právě paradoxně v té hlouposti, neschopnosti a nekompetentnosti, která se odevšad valí. Místo ekonomických průšvihů, kdy se naše země doslova hroutí pod náporem nesmyslně nastavených cen energií, potravin a surovin, podporujeme finančně země jiné a novináři, část společnosti a především vláda řeší jak zakázat nějaké písmenko z abecedy, nepovolené pořadí barev na čepici a zavádí záchody pro třetí pohlaví.

To, co se dříve dělo celá desetiletí – když jednu komunistickou vládu střídala další, která byla zase o kousek neschopnější a nekompetentnější, než ta předchozí – se dnes děje jako ve zrychleném filmu. Doslova ze dne na den – z hodiny na hodinu a

dokáže to vláda jediná.

Do všech pozic jsou dosazováni neschopní a přitom všehoschopní, kteří jsou ještě pokroucenému systému ochotni sloužit, ale i těch ubývá.

Vždy si myslíte, že hloupost dosáhla dna, ale další den se objeví ještě větší nebetyčnost a vy už přestáváte věřit, že je to vůbec možné.

A ta rychlost je myslím zároveň nadějí. Je to závod – jestli se spící polovina obyvatel dokáže pod náporom té neskutečné hlouposti včas vzbudit a říct „DOST!“ a nebo se systém zhroutí a oni se probudí až poté – ale to už nebude ono „DOST!“ bohužel možná komu říct...

Moje vydané knihy

Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.
Václav Havel

Čím dále se společnost ocitne od pravdy, tím víc nenávidí ty, kteří jí říkají.
George Orwell

Nejtemnější místa v pekle jsou vyhrazena těm, kteří zachovávají nestrannost v časech morální krize.
Dante Alighieri, Božská komedie

© Jan Tománek 2022